

Pregunta't
FER IMPENSABLES
LES VIOLÈNCIES MASCLISTES

Eines d'estar per casa

PER A FAMÍLIES DISPOSADES A FER IMPENSABLES
LES VIOLÈNCIES MASCLISTES

A large, abstract splash of red watercolor paint is located on the left side of the page, extending from the bottom towards the middle. It has a soft, irregular edge and a gradient of red tones, from light pink to deep maroon. Several smaller, distinct red spots are scattered in the upper left quadrant of the page.

Redacció: Anna Carreras Port, Aida Rivas-Moreno i Alba González Castellví
(Coeducació SCCL www.coeducaccio.coop)
Disseny i il·lustració: Marta Bellvehí

1. EL PERQUÈ D'AQUESTA GUIA

2. L'ICEBERG DE LES VIOLÈNCIES MASCLISTES. POSEM EL CAP SOTA L'AIGUA?

- 2.1 Els nens són així i les nenes són aixà. I punt
- 2.2 Calladeta estàs més maca
- 2.3 Els nens no ploren
- 2.4 Odio el color rosa!
- 2.5 La mare no treballa, és mestressa de casa
- 2.6 No ensenyis les vergonyes
- 2.7 Que sou noviets?
- 2.8 Es van casar, van ser feliços i van menjar anissos
- 2.9 Qui t'estima et farà patir

3. I ARA, QUÈ FEM AMB TOT AIXÒ?

1. EL PERQUÈ D'AQUESTA GUIA

Des de la **Campanya Impensables. “Fem impensables les violències masclistes”** hem creat aquesta guia pensant en la família com un espai privilegiat per generar canvis, un espai per acompanyar els infants a créixer i a construir-se com a persones lliures, respectuoses i felices.

Sabem que les violències masclistes no són fruit de l'atzar. Sorgeixen d'un sistema anomenat patriarcat, que impregna totes i cadascuna de les capes del món que habitem. Des de l'anunci de perfum, el rei dèspota que surt al conte, la pensió que cobra l'àvia o els comentaris sobre el cos d'una atleta que apareixen als titulars dels diaris. Sí, són a tot arreu i a tota hora.

Amb aquesta guia ens aproparem a algunes d'aquestes violències que es deriven d'un sistema desigual que violenta les nenes i les dones pel simple fet de ser-ho i que exclou i violenta també les persones que surten de la norma i decideixen ser com volen ser.

Davant d'això, volem ser part de la solució i no del problema. Volem proposar-te estratègies per acompanyar els infants de manera conscient a generar noves possibilitats, més enllà del que sempre hem vist i hem acceptat com a vàlid o “normal”.

2. L'ICEBERG DE LES VIOLÈNCIES MASCLISTES. POSEM EL CAP SOTA L'AIGUA?

Les violències masclistes més greus i visibles són només la punta de l'iceberg d'un sistema que les sosté i legitima. Per això nosaltres ens proposem posar el cap sota l'aigua per identificar-les a través d'expressions quotidianes que amaguen creences, tabús, prejudicis i estereotips que les reforcen i les justifiquen.

Així que et convidem a agafar unes bones ulleres i un tub per endinsar-te a descobrir tot allò que hi és però no es veu. Anirem baixant, a poc a poc, i des de la calma del fons del mar, pensarem propostes per construir un món més amable, més just i més lliure.

Ens hi acompanyes? Una, dues i tres... Agafa aire que ens submergim.

2.1 Els nens són així i les nenes són aixà. I punt.

Què és, nen o nena? Et sona aquesta pregunta? És el primer que fem quan una criatura neix. Amb aquesta pregunta, aparentment innocent, donem la benvinguda al procés de construcció del gènere. Però què volem dir amb això?

Quan preguntem pel gènere d'una persona sovint ho fem perquè necessitem informació per a relacionar-nos-hi. I això ens passa perquè vivim en una societat on el gènere és un element clau. Però com **decidim** qui és un nen i qui és una nena? I què vol dir ser un nen? I ser una nena? I per què només tenim **dues**² opcions? Hi ha tantes maneres de ser com persones, però n'hi ha unes que estan més valorades socialment: són les que s'ajusten als mandats de gènere. Aquests mandats es basen en estereotips que ens diuen que les nenes han de ser empàtiques, obedients, responsables, guapes i passives i que els nens han de ser forts, valents, líders, sense por i actius.

I així, cada cop que intentem sortir-nos d'aquests mandats rebem sancions, mentre que cada cop que la complim rebem premis. Aquests missatges solen ser inconscients i molt subtils, però tenen molta força i van modelant la manera com ens anem construint com a persones.

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *Com m'han condicionat a mi els mandats de gènere? La meua vida hauria estat diferents si hagués sigut d'un altre gènere?*
- Afavorir la mirada crítica en els infants: *Creus que tots els nens són iguals? I què és per a tu ser una nena?*
- Buscar referents diversos per tal que les criatures s'hi puguin identificar: *Com puc sentir-me vàlid com a nen sensible si mai n'he vist als contes?*

Recursos

- **Cua de sirena.** Alba Barbé i Serra i Sara Carro Ibarra (text); Joan Turu (il·lustracions). Edicions Bellaterra, 2018
- **La diversitat és divertida.** Laura Arcarons Martí i Carlota Coll Gutiérrez (text); Eva Palomar (il·lustracions). Pol·len Edicions, 2020

1- El gènere s'assigna prenent com a base els genitals externs de les criatures sense preguntar-los-ho. Les persones que quan creixen estan d'acord amb aquesta assignació (mascle-nen i femella-nena) són persones cisgènere i les que no ho estan, són les persones trans. També hi ha persones **intersex** que tenen genitals o característiques corporals que no s'ajusten a la norma mascle-femella.

2- Sabies que hi ha altres identitats més enllà de la d'home i de dona? Persones que es defineixen com agènere, no binàries, de gènere fluid, o queer?

2.2 Calladeta està més maca

La meva filla és molt bona nena. Què pensem quan sentim aquesta frase? Què ens ve al cap quan parlem de “bona” nena?

D'una nena s'esperen moltes coses. S'espera que sigui afectuosa, sensible, responsable, empàtica, obedient, estudiosa, tranquil·la, callada, que cuidi, que porti faldilles, s'estigui quieta, jugui amb nines, que li agradi el rosa... Totes aquestes expectatives sovint són inconscients. Potser nosaltres no les tenim (o potser sí) però el que és segur és que estan presents al nostre context.

Pensem ara en el títol d'aquest capítol “calladeta està més maca”; ens sona bastant, oi? Primer ens diu que les dones i les nenes han de parlar poc per ser valorades i alhora ens diu que la millor manera per a ser valorada és ser maca. Però, què passa si volem cridar o parlar perquè volem fer sentir la nostra veu? Quines coses podríem estar callant quan no ho fem? I què passa si deixem de ser guapes? I qui decideix si ho som o no? Totes les expectatives associades a la feminitat limiten la capacitat de les nenes de ser qui són, dificulten les seves capacitats de lideratge, autonomia, expressió i moviment expansiu i sovint les ubica en un lloc on l'**estètica**³ és el més important de si mateixes. Tot això les allunya dels desitjos i necessitats pròpies i defineix el seu valor partint de la mirada dels altres.

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *Quines idees tenim sobre com són o haurien de ser les dones?*
- Empoderar les nenes donant valor a parts de la feminitat hegemònica com l'empatia, l'escolta o la cura i alhora convidar-les a explorar altres maneres de ser lluny del mandat d'aquesta feminitat: cridar, grimpar, embrutar-se i enfadar-se tant com ho necessitin.
- Mirar quins són els referents femenins que apareixen a les sèries, pel·lícules i contes. Buscar la diversitat de models i qüestionar-nos els mandats de gènere que ens transmeten.

Recursos

- **Malena Balena.** Davide Cali. Libros del zorrorojo, 2015
- **El autobús de Rosa.** Fabrizio Silei. Barbara Fiore Editora, 2011
- **Qui soc jo?** Dàmaris Gelabert, 2014

3- T'has fixat mai en com són les dolentes dels contes? Són lletges. I t'has fixat en com són la resta de personatges? La majoria tenen la pell clara i tenen cossos normatius. Et recomanem un vídeo per aprendre sobre la normativitat dels cossos: **Gordofobia, cuando mostrar el cuerpo es una revolución.**

2.3 Els nens no ploren

No ploris que sembles una nena. No et queixis, no siguis marieta. Defensa't com un nen de veritat. Quantes vegades has sentit alguna d'aquestes frases? Segurament bastantes si tens nens petits a prop.

Imaginem un nen que cau al terra. Què fem habitualment? Ràpidament diem: *aixeca't que no ha estat res*. Això passa sovint i ho fem perquè les persones adultes no sostenim bé la vulnerabilitat i el dolor en els infants. Ens passa tant amb nenes com amb nens, però en el cas dels nens l'expressió del dolor i la tristesa ens incomoden encara més.

I així, a poc a poc, els nens aprenen a comportar-se i expressar-se des de la negació de la vulnerabilitat, de manera que ningú els confongui, que ningú dubti de la seva masculinitat, perquè semblar una nena o **gai**⁴ vol dir perdre el prestigi, deixar de formar part del grup reconegut i privilegiat. Però sostenir el grup i el privilegi té els seus costos! Per fer-ho, caldrà guanyar-se el lloc, estar sempre disposat a fer el que calgui per demostrar que s'atreveix amb tot quan li preguntin: *a veure si tens collons...?*

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *Què ens passa amb aquesta manera normativa de ser nen o de ser home? Com la vivim en la pròpia pell o en relació amb els nens i homes?*
- Acompanyar els nens en l'expressió de totes les emocions: *Entenc que estiguis trist. A mi plorar m'ajuda a treure la pena. Canviar el No passa res pel Com estàs? Puc fer alguna cosa per ajudar-te?*
- Treballar amb els nens l'autocura i la cura dels altres: *T'agraeixo molt aquesta abraçada que m'has fet. Saps que tu també saps cuidar molt bé?*

Recursos

- **Per què plorem.** Fran Pintadera. AkiaraBooks, 2018
- **La perruca de Luca.** La Naturadora i Eltakataka (text); Vicent Poquet (il·lustracions). Lalala Editorial. Més informació a www.lapelucadeluca.com
- **Billy Elliot.** Stephen Daldry, 2010

4- El videoclip **The light** del grup Hollysiz ens mostra un nen que va amb vestit a l'escola i l'anunci titulat **"1 de cada 10 homes es gay"**; il·lustra de manera brillant aquesta pressió de la masculinitat.

2.4 Odio el color rosa!

En un taller amb infants vam oferir cartolines de colors per fer una activitat. Moltes nenes van escollir les vermelles, blaves, grogues i verdes i algunes van demanar les de color rosa. Cap nen va demanar les roses, i quan els les vam oferir, tots s'hi van negar. Per què creus que els nens rebutgen el rosa? Què creus que hi ha darrere d'aquest rebuig al color rosa?

Això succeeix perquè el rosa s'agafa com a representació de la feminitat. Segur que has sentit més d'una vegada frases com **corres com una nena**⁵, pegues com una nena o plores com una nena. Que la paraula nena es faci servir com a insult ens diu moltes coses d'aquesta societat: tot allò que estigui vinculat amb la feminitat es considera inferior i no desitjable, mentre que allò masculí es considera superior i desitjable. Nenes i nens creixen integrant aquesta misogínia, aquest odi o rebuig cap a tot allò considerat femení.

I així, a poc a poc, van aprenent quin és el seu lloc al món: els nens al centre i les nenes als marges, els nens a dalt i les nenes a baix, els nens convertint-se en cavallers que han de salvar el món i les nenes, en princeses que esperen a ser salvades. I òbviament, ni els nens volen ser sempre els responsables de salvar el món ni les nenes volen esperar sempre a ser salvades!

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *Què em passa a mi amb el rosa? Sento rebuig per allò que està associat a la feminitat?*
- Acompanyar les nenes a expressar els seus desitjos, les seves necessitats i a posar límits amb llibertat i seguretat.
- No passar per alt comentaris misògins com *És que les nenes són unes bledes*. Cal prendre'n consciència i reconduir-los per treballar què s'amaga al darrere.

Recursos

- **Les princeses més valentes**. Dolores Brown i Sonja Wimmer. NubeOcho, 2018
- **Benito y su carrito**. Belén Gaudes Teira i Pablo Macías Alba (text); Nacho de Marcos (il·lustracions). CuatroTuercas, 2017
- **Vaiana**. Ron Clements i John Musker, 2016

5- Et recomanem un vídeo que es diu *Alwayslike a girl*, o traduït com a '**Correr como una niña**', que il·lustra com les dones adultes hem interioritzat aquests missatges.

2.5 La mare no treballa, és mestressa de casa

–*Què feu a l'estona del pati?* /–*No fem res, només caminem pels voltants i ens expliquem les vides.*

–*Què fa la teva mare?* /–*No fa res, és mestressa de casa.*
Què creus que tenen en comú aquestes dues situacions?

El que tenen en comú és la infravaloració de la cura. Les nenes de la primera situació creixen pensant que parlar de les vides i de les coses que ens passen no és important. I el nen del segon cas creu que tenir cura de la casa tampoc ho és. El cert és que aquestes dues accions són clau per al sosteniment de la vida i el benestar emocional, però vivim en una societat que no les valora gens.

Aquestes tasques les realitzen majoritàriament les **dones**,⁶ en l'àmbit de la llar, i sense remuneració econòmica. Això genera una gran desigualtat social i una sobrecàrrega en les dones. Són tasques sovint invisibles, poc reconegudes i gens tingudes en compte, però la realitat ens demostra que si no ens cuidem, ens morim. Som éssers vulnerables i interdependents. No valorar la importància de la cura és una manera de fer-nos creure autosuficients, fet que potencia l'individualisme, limita l'empatia i dificulta la connexió amb les emocions.

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *A casa nostra, com vivim les feines de cura? Les valorem? Les gaudim? Les patim? Ens les repartim?* I no oblidem les tasques invisibles i la càrrega mental que suposen: *Qui organitza les vacances? Qui fa el canvi d'armari? Qui fa la llista de la compra?*
- Fer participar les criatures en les tasques del dia a dia: comprar, cuinar, preparar i recollir la taula, escombrar, endreçar, etc. sense oblidar les cures emocionals com l'escolta, les abraçades i els espais de presència.
- Transmetre'ls també el valor de la cura per l'entorn i el planeta.

Recursos

- **El llibre dels porcs.** Anthony Browne. Kalandraka, 2013
- **El jardí curiós.** Peter Brown. Takatuka
- **La història dels bonobos amb ulleres.** Kalandraka, 2013

6- A vegades aquestes tasques les realitzen dones migrades i racialitzades, sovint en unes condicions laborals precàries i sense contracte laboral. No et perdis el documental **“Cuidar entre terres”**.

2.6 No ensenyis les vergonyes

Figa, patatona, petxina, floreta, tita, cigala, trompa, pistolaleta. Què et transmeten aquestes paraules? T'has fixat en les diferents connotacions que tenen? Per què creus que a vegades s'anomenen les vergonyes?

Vivim en una societat on el sexe està per tot arreu però de sexualitat se'n parla molt poc. I quan se'n parla, habitualment es fa des d'un a mirada centrada en la reproducció, en els genitals, el coit i la norma heterosexual. Encara avui la sexualitat és un tabú, reduït a l'àmbit privat i exclusiu de les persones adultes en edat reproductiva i en el marc de la parella. Però la veritat és que la sexualitat és inherent a l'ésser humà i ens acompanya tota la vida. Les persones adultes sempre estem educant i acompanyant la sexualitat: amb allò que fem, amb allò que diem, i també, amb tot allò que no fem i que no diem.

Però, com s'espera que visquin la sexualitat nois i noies? Dels nois s'espera que siguin actius, que siguin els que demanen per sortir i que sempre en tinguin ganes. De les noies s'espera que siguin passives i que no en parlin. Amb aquestes expectatives les criatures aniran creixent i construint la relació amb si mateixes, amb els seus cossos i amb les altres persones.

Què podem fer?

Preguntar-nos: *Com vivim i entenem nosaltres la sexualitat? Quins valors hi tenim associats? Quins dubtes o pors tenim?*

- Posar el plaer al centre. Estar oberts al diàleg, acompanyar en la cerca d'informació (perquè no ho sabem tot), anomenar totes les parts del cos pel seu nom i sense tabús.
- Treballar l'assertivitat. Passar de la cultura del consentiment a la cultura del desig: *Què faig quan algú li demana a la meva filla que li faci un petó i ella no vol? Què faig si el meu fill li toca el cul a una nena?*

Recursos

- **Sexo es una palabra divertida.** Cory Silverberg i Fiona Smyth. Edicions Bellaterra, 2019
- **Pessigolles.** Alba Barbé i Serra i Sara Carro Ibarra (text); Núria Fortuny Herreiro (il·lustracions). Edicions Bellaterra, 2012
- **Marta no da besos.** Belén Gaudes Teira i Pablo Macías Alba (text); Nacho de Marcos (il·lustracions). Cuatro Tuerkas, 2017

2.7 Que sou noviets?

Ai que macos agafadets de la mà, que sou “noviets”? Segurament nosaltres també hem sentit aquesta frase i probablement, també l’hem dit. Segurament, la majoria de nosaltres ens hem imaginat una nena i un nen agafats de la mà, poques persones ens haurem imaginat dos nens o dues nenes. Per què passa això?

Tot això prové d’un sistema basat en el matrimoni heterosexual com a institució, com a norma que estructura les nostres vides i que necessita una única manera vàlida de desitjar i d’estimar. Aquesta norma que anem integrant de manera inconscient s’anomena heteronormativitat, i ens limita la nostra sexualitat, la nostra capacitat de desig, la nostra potencialitat d’experimentar i, per tant, el nostre creixement. Pressuposar que totes les persones som heterossexuals exclou les altres opcions, construeix un únic imaginari de família vàlid (el format per un home i una dona) i genera violències cap a les persones **lesbianes**,⁷ gais, bisexuals, asexuals, etc.

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *Quines relacions afectivosexuals imagino que tindrà el meu fill o filla quan sigui gran? Amb qui?*
- Evitar expressions que pressuposin relacions de parella o fer-ho sense pressuposar cap preferència: *Que hi ha alguna persona que t’agradi?*
- Buscar referents a contes, pel·lícules, sèries de dibuixos que ofereixin diversitat de maneres d’estimar i de relacionar-se de manera afectivosexual i diversitat de models familiars.

Recursos

- **La Princesa Li.** Luis Amavisca i Elena Rendeiro. Editorial NubeOcho, 2015
- **Rei i Rei.** Linda De Haan i SternNijland. Editorial Serres, 2004
- **Amb la Tango som tres.** Justin Richardson, Peter Parnell i Henry Cole. Kalandraka, 2005

7- Et recomanem el documental **Lesbofobia. Un documental i deu respostes.**

2.8 Es van casar, van ser feliços i van menjar anissos

Quan fem tallers amb infants, a vegades els demanem que imaginin la seva vida quan tinguin quaranta anys. La gran majoria s'imaginen casats i amb descendència. Per què creus que passa això?

Pensem en els contes o les pel·lícules: quin podria ser un bon final feliç? Una boda! I, abans d'arribar a la boda, com acostumen a ser aquestes relacions amoroses? Quasi totes segueixen un camí basat en la idea de l'amor romàntic que ens parla d'un amor predestinat, de la **mitja taronja**⁸, de l'amor per sempre, de l'amor heterosexual, de l'amor ple d'obstacles i de la gelosia com a mostra d'amor. Tot això són els mites de l'amor romàntic, i estan molt presents en el nostre imaginari.

Els infants creixen amb aquesta idea de l'amor, amb uns mites que legitimen el malestar en les relacions i que els pot portar a naturalitzar la violència en la parella. A més a més, aquesta idea de l'amor romàntic porta implícit un únic format de família vàlid, fet que menysté moltes formes de **família**⁹ com les famílies enllaçades, les monoparentals, les homoparentals o les famílies amb dues o més cases.

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *Quines expectatives tenim sobre l'amor i la parella? S'assemblen a les dels mites? Ens fan mal? Les imposem sense voler?*
- Evitar projeccions de futur que impliquin aquests models, deixar que cada infant imagini i projecti el seu futur sense que ningú li digui com hauria de ser.
- Fer-los preguntes perquè els infants es qüestionin els mites de l'amor romàntic: *Per què creus que la princesa i el príncep s'acaben casant? T'imaginaries un altre final? Quantes maneres creus que hi ha d'estimar?*

Recursos

- **Vet aquí dues vegades la rateta que escombrava l'escaleta.** Pablo Macías i Belén Gaudes. Editorial CuatroTuercas, 2017
- **Familiarium.** Mar Cerdà. Comanegra, 2014
- **Xiula** - T'estimo bastant

8- Et sonen frases com *ja has refet la teva vida? o no pateixis, segur que aviat apareixerà algú.* Aquestes ens mostren la solteria com un estat de vida incompleta i una transició entre relacions de parella

9- Has pensat com es poden sentir els infants que no tenen famílies com les dels contes? Poden viure la pròpia família com incompleta o incorrecta, quan en realitat l'important és la cura i l'amor que en rebin!

2.9 Qui t'estima et farà patir

El gall i la gallina estaven al balcó, la gallina està adormida i el gall li fa un petó. / –Dolent, dolent, què dirà la gent? / –Que diguin el que vulguin que jo ja estic content. Recordes aquesta cançó? T'havies fixat mai que fa referència a la violència sexual en la parella, on el gall imposa el seu desig i la gallina ho assumeix sols preocupada pel que dirà la gent?

Un dels mites de l'amor romàntic més perillós és la idea que l'amor comporta patiment. T'has parat a pensar sobre frases com *qui bé t'estima, et farà plorar, o va, nena, si es fica amb tu és perquè li agrades?*

Pensem ara en la pel·lícula *La Bella i la Bèstia*. La Bèstia es presenta com un personatge **violent**,¹⁰ enfadat i desesperat, i la Bella, com un personatge sensible. Se'ns transmet el missatge que per molt que la Bèstia violenti a la Bella, ella és capaç d'enamorar-se d'ell malgrat el seu comportament. Una idea que ens convida a pensar que cal tenir paciència davant la violència de la nostra parella i, fins i tot, que l'hem d'entendre i ajudar a canviar. Acompanyar els infants a ser crítics amb aquests tipus de missatges ens permetrà obrir-los la porta a construir relacions sanes que comportin benestar i plaer.

Què podem fer?

- Preguntar-nos: *Com ens sentim quan veiem reflectides aquest tipus de relacions als contes, cançons o pel·lícules? Tenen a veure amb la nostra idea sobre les relacions?*
- Acompanyar els infants a qüestionar els missatges que els arriben: *Què penses tu d'aquesta situació? Creus que quan fan això és perquè s'estimen?*
- Acompanyar els infants a identificar els seus límits i a respectar els límits dels altres. Dir “no” i “prou” quan algú els fa mal o volen que una situació pari. Ensenyar-los també a respectar el “no” de l'altre sense imposar allò que volen.

Recursos

- **Arturo y Clementina.** Adela Turín i Nella Bosnia. Editorial Kalandraka.
- **Vet aquí dues vegades La Bella i la Bèstia.** Pablo Macías i Belén Gaudes. Editorial Cuatro Tuercas, 2016

10- La violència apareix a molts contes 'tradicionals'. Et recomanem el projecte “Cambia el cuento” on ens proposen una mirada de gènere als contes de sempre: **La Caperucita dice no i ¿Es posible cambiar por amor?**

3. I ARA, QUÈ FEM AMB TOT AIXÒ?

Després d'aquesta immersió, ara toca sortir a la superfície i seguir navegant. Per acompanyar els infants des de la cura i el respecte, primer hem de mirar endins.

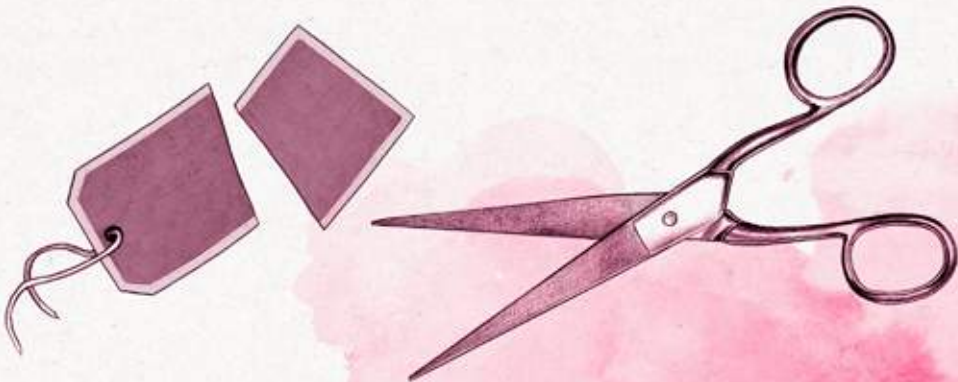
I és que nosaltres hem crescut en un sistema tant o més limitador que el dels nostres fills i filles. En més d'una ocasió segur que hem sentit que algun mandat de gènere ens oprimia, segurament hem integrat moltes de les etiquetes que hem vist al llarg de la guia i les hem fet tan nostres que no sabem on comencem nosaltres i on comencen les etiquetes.

Aquesta guia és una invitació a reconèixer aquells prejudicis que tenim, des de la responsabilitat i no des de la culpa i, des d'aquí, omplir-nos d'una mirada més oberta, que aculli la diversitat de l'experiència humana i situï el benestar i la cura al centre.

Som moltes les persones que ja ho estem fent i sabem que això és un camí que no s'acaba mai. Per fer-ho, no hi ha receptes màgiques ni accions miraculoses; però hi ha tres preguntes que ens poden ajudar.

- *Estic reproduint estereotips de gènere o els estic desmantlant?*
- *Estic posant en valor les cures o les estic menystenint?*
- *Estic reconeixent la diversitat o estic pensant en una única 'norma' i manera de ser, mostrar-se i estimar?*

En aquest camí hi haurà moments difícils però també molts moments de descoberta i celebració. Moments on aprendrem molt observant i escoltant les criatures, i també, observant i escoltant altres persones adultes que, com nosaltres, s'estan revisant per fer impensables les violències masclistes.

CONTACTA'NS

Servei d'Informació i Atenció a les Dones

☎ Tel. 973 48 32 34

✉ siad@elsolsones.cat

SEGUEIX-NOS

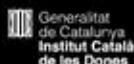
www.campanyaimpensables.cat

📷 @campanyaimpensables

Campanya impulsada per:

Amb el suport de:

Finançada amb càrrec als crèdits rebuts del Ministeri d'Igualtat, Secretaria d'Estat d'Igualtat i contra la Violència de Gènere.